

Arrest

**nr. 39 708 van 3 maart 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 mei 2009 het Rijk binnen en diende op 11 mei 2009 een asielaanvraag in. Op 2 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Quartier 7 (Djibouti-stad) en te behoren tot de Samaroon-clan.

U werd op 24 juli 1990 geboren te Djibouti-stad en woonde uw gehele leven in Quartier 7. Uw vader was sheikh en een religieus geschoold persoon. Op 13-jarige leeftijd merkte u dat u zich aangetrokken voelde tot vrouwen en aldus homoseksueel geaard was. Op 18 december 2008 bevond u zich met uw vriendin Zahra Hasan Mohamed op straat in Quartier 7 wanneer Hussein Abdilahi Omar, een verwant langs vaderszijde, jullie betrapte terwijl jullie aan het kussen waren. U was verward en wist niet waar u heen kon gaan. Uw verwant, Hussein Abdilahi Omar, trok met het verhaal onmiddellijk naar familieleden. U kwam terecht in Magasin Khadija, een plaats waar daklozen onderdak vinden en u bracht er de nacht door. De nacht van 19 december 2008 sliep u op Place Rimbaud en de nacht van 20 december spendeerde u in Quartier 2. Op 22 december 2008 traceerde Hussein Abdilahi Omar u na een lange zoektocht. Hussein Abdilahi Omar nam u mee naar uw ouderlijke woning. Aldaar aangekomen vroeg uw vader u om uw versie over de feiten te geven. Uw vader verklaarde dat hij immers reeds de versie van Hussein Abdilahi Omar had vernomen. U weigerde echter te zeggen wat er gebeurde uit vrees dat uw vader en zijn broer Abdi Nour u zouden doden omwille van uw homoseksuele geaardheid. Omdat u de lippen stijf op elkaar hield besloot uw nonkel, Abdi Nour, uw benen vast te ketsen en uw handen te boeien. Uw vader nam een mes uit het hete vuur en plaatste het op uw been opdat u bekentenissen zou afleggen. Er werd gedacht dat u behekst was aldus werd er een kip geslacht en werd u overgoten met het bloed. Vervolgens ontkende u de aantijgingen en verklaarde u dat het verhaal van Hussein Abdilahi Omar onwaar was. Uw vader folterde u in de aanwezigheid van uw nonkel Abdi Nour, Hussein Abdilahi Omar en uw moeder. U verloor het bewustzijn. Even later op 22 december 2008 kwam Sirad, een tante langs moederszijde, langs. U was intussen alleen thuis. Uw tante Sirad trof u aan, deed uw boeien los en bracht u naar het ziekenhuis Beltier, in het centrum van de stad. U werd verzorgd op de spoedafdeling en vervolgens bracht uw tante u weer naar uw ouderlijke woning. U werd opgesloten in een kamer en werd herhaaldelijk gefolterd. Na 3 maanden kreeg u opnieuw meer vrijheid en mocht u zich buitenshuis begeven. Op 14 april 2009 bevond u zich samen met uw vriendin Zahra Hasan Mohamed in de buurt van de begraafplaats. U en uw vriendin Zahra Hasan Mohamed waren slechts aan het converseren doch uw vriendin Zahra Hasan Mohamed vertelde u dat een vrouw die op uw tante Sirad geleek jullie aan het begluren was. U keerde onmiddellijk huiswaarts. Even later arriveerde ook uw tante Sirad in uw ouderlijke woning. Uw moeder deed de deur van de kamer waarin u zich bevond op slot om te verhinderen dat u kon vluchten. Uw tante Sirad vertelde aan uw ouders dat ze u gespot had met uw vriendin Zahra Hasan Mohamed, degene waarvan u verdacht werd een lesbische relatie mee te onderhouden. Uw vader telefoneerde naar uw nonkel Abdi Nour en uw nonkel Abdi Nour begaf zich naar uw ouderlijke woning. Uw nonkel Abdi Nour zei tegen uw vader dat u schande bracht aan de familie en aldus diende gedood te worden. Vervolgens overlegde uw vader met uw moeder en werd besloten dat u gedood zou worden. Uw zus hoorde dit alles en informeerde u door de deur heen. U vroeg uw zus om hulp doch zij weigerde. Op 17 april 2009 brak u 's ochtends het raam van uw kamer en vluchtte u het huis uit. U telefoneerde naar uw vriendin Zahra Hasan Mohamed en vroeg haar u te ontmoeten aan de haven. Uw vriendin Zahra Hasan Mohamed adviseerde u naar Jemen te vluchten alwaar haar zus resideerde. Op 17 april 2009 verliet u Djibouti en reisde u per boot naar Jemen. U arriveerde op 18 april 2009 in Safiya (Jemen) en op 8 mei 2009 reisde u met een vlucht van luchtvaartmaatschappij Air Jemen naar een u onbekend land alwaar u op 9 mei 2009 arriveerde. Per trein reisde u verder naar België alwaar u aankwam op 9 mei 2009. U vroeg asiel aan op 11 mei 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U legde namelijk diverse weinig aannemelijke en onverenigbare verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

Zo beweerde u dat u op 18 december 2008 betrap werd door uw verwant Hussein Abdilahi Omar (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 3 november 2009, p.8) terwijl u uw vriendin Zahra Hasan Mohamed aan het kussen was (p. 9). U verklaarde dat uw verwant Hussein Abdilahi Omar vervolgens uw familie inlichtte over uw lesbische daden (p. 9-10) en dat het feit dat u kuste met uw vriendin een taboe was voor uw familie (p. 10) en inging tegen de geloofsleer van uw vader (p. 10). U voegde er aan toe "lesbiennes zijn taboe, het is verboden door de religie" (p. 12) en verklaarde dat uw vader (p. 10), uw nonkel Abdi Nour en uw verwant Hussein Abdilahi Omar devote aanhangers van de islamitische religie waren (p. 12). U verklaarde dat u op 22 december 2008 vastgebonden werd (p. 12) en gefolterd werd door uw vader in de aanwezigheid van uw moeder, uw nonkel Abdi Nour en verwant Hussein Abdilahi Omar (p. 13). Vervolgens beweerde u op 14 april 2009 betrap te zijn geworden door uw tante Sirad terwijl u Zahra ontmoette nabij de begraafplaats (p. 15) en u verklaarde dat uw tante hieruit concludeerde dat u en Zahra lesbisch waren (p. 16). Naar aanleiding van dit incident beweerde u

op 14 april 2009 door uw moeder opgesloten te zijn in een kamer om te verhinderen dat u zou vluchten (p. 16) waarna uw nonkel Abdi Nour aan uw vader voorstelde dat u gedood zou worden (p. 16) omdat u schaamte bracht aan de familie (p. 16) en dit niet meer diende getolereerd te worden (p. 16). U beweerde dat uw vader hierop zei dat hij u zou doden (p. 17) om te vermijden dat het feit dat u lesbisch was zou uitlekken (p. 17). U verklaarde vervolgens op 17 april 2009 Djibouti ontvlucht te zijn (p. 17) en u beweerde voor het Commissariaat-generaal dat de vrees voor vervolging die u in Djibouti koestert uitgaat vanwege uw familieleden (p. 17) meer bepaald verklaarde u een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van uw vader (p. 17), uw moeder (p. 18) uw nonkel Abdi Nour (p. 18) en 3 andere verwante clanleden van u (p. 18). Zo verklaarde u dat de door u genoemde familie- en clanleden u zullen doden (p. 18) en dat de reden dat u Djibouti verliet is omdat u vreest voor uw leven (p. 18). Tevens beweerde u dat u een paspoort aanvraag omwille van het feit dat u weg wilde lopen van uw familieleden (p. 7). U verklaarde uw paspoort aangevraagd te hebben 4 dagen nadat u uw geboortecertificaat kreeg dat uitgereikt werd dd. 11 april 2009 (p. 7) hetgeen impliceert dat u uw paspoort op 15 of 16 april 2009 aanvraag en/of verkreeg. U verklaarde tevens gereisd te hebben met uw eigen paspoort (p. 8) en op 17 april 2009 Djibouti verlaten te hebben (p. 7).

Hoger beschreven verklaringen die u aflegde zijn echter geheel onverenigbaar met uw verdere verklaringen. Zo verklaarde u dat u een paspoort wilde aanvragen (p. 6) doch hiervoor een geboorteakte nodig had (p. 6). U beweerde dat u en uw moeder aldus op zoek gingen naar uw geboorteakte in uw ouderlijke woning (p. 6) doch dat u de gezochte geboorteakte niet aantroffen (p. 6). Ongeveer één week na jullie vruchteloze zoektocht naar uw geboorteakte (p. 6) zou uw moeder (p. 6 en 7) een duplicaat van uw geboorteakte aangevraagd hebben (p. 6 en 7) bij de Djiboutiaanse autoriteiten. U verklaarde dat u en uw moeder het gevraagde duplicaat – met uitgiftedatum 11 april 2009 - één dag na de aanvraag ervan gingen afhalen (p. 7). Vervolgens beweerde u 4 dagen nadat u het geboortecertificaat ontving een paspoort aangevraagd te hebben (p. 7) bij de Dienst Bevolking te Djibouti-stad. U verklaarde dat zowel uw moeder als uw vader u vergezelden naar de stadsdiensten voor de aanvraag van uw paspoort (p. 7). In deze zin verklaarde u dat u het akkoord van uw ouders nodig had om een paspoort te verkrijgen (p. 7) en dat u om uw aanvraag voor een paspoort in te dienen (p. 7) - naast het akkoord en de aanwezigheid van beide ouders (p. 7) - tevens de identiteitskaart van vader en moeder diende voor te leggen (p. 7). Het feit dat uw vader en moeder u vrijwillig zouden geholpen hebben met de aanvraag van een paspoort – dat u nota bene beweerde aangevraagd te hebben om uw familieleden te ontvluchten (p. 7) – gaat volledig in tegen uw verklaringen waarbij uw familieleden u zouden willen vervolgen en roept dan ook ernstige vragen op naar de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aangetoond dat u uw land van oorsprong werkelijk heeft verlaten omwille van een 'gegronde vrees voor vervolging'. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Het door u voorgelegde extract uit uw geboorteakte op naam van Hasna Ismail Nour uitgereikt op 11 april 2009 te Djibouti-stad werd hoger reeds besproken (cf. supra).

Het door u voorgelegde document Toelating consultatie bij de Dienst Radiologie in AZ Waasland-Stadskliniek uitgereikt door het Rode Kruis dd. 31 juli 2009 en de door u voorgelegde medische attesten uitgereikt door Dr. Y. Nackaerts dd. 31 juli 2009 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

Het door u voorgelegde internetartikel dat homoseksualiteit in Djibouti behandeld wijzigt niets aan het voorgaande gezien het hier louter algemene informatie betreft en aldus geenszins uw persoonlijk afgelegde asielrelaas ondersteunt.

U legde tot slot geen documenten voor die uw reisweg kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als *“Eerste en enige middel”* roept verzoekster een *“schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de beginselen van een goed bestuur die autoriteiten dwingen te oordelen in kennis van alle elementen van de zaak en zonder een klaarblijkelijke fout te begaan.”*

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen authentieke identiteitsdocumenten met foto neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit maar enkel een geboorteakte waarvan niet kan komen vast te staan dat dit stuk haar aangaat. Verzoekster verklaarde dat zij *“had een paspoort en andere documenten, maar de smokkelaar nam deze af.”* (verslag DVZ, p.6). Verzoekster kan ook ter terechtzitting niet toelichten waarom ze voor haar reis naar België een beroep diende te doen op een smokkelaar, aangezien zij authentieke reisdocumenten had, geen problemen vermeldt met de overheid, en derhalve probleemloos legaal kon reizen. Overigens is dit tevens strijdig met de bewering in het verzoekschrift dat haar vriendin de vlucht geregeld heeft. De neergelegde fotokopie van een geboorteakte is onvoldoende om verzoeksters identiteit aan te tonen nu deze geen foto bevat en aldus niet komt vast te staan dat dit stuk verzoekster toebehoort. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor het niet aantonen van haar voorgehouden identiteit en reisweg. Dit tast haar algehele geloofwaardigheid aan en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas.

2.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij vreesde vermoord te worden door haar familie omwille van haar lesbische geaardheid. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeksters vrees voor haar ouders onderuit wordt gehaald door de hulp die zij van hen kreeg om identiteits- en reisdocumenten te verkrijgen om haar land van herkomst te verlaten.

2.5. Verzoeksters beweringen in het verzoekschrift vinden geen steun in het administratieve dossier. *“Inderdaad, in Djibouti is een geboorteakte nodig voor de inschrijving in scholen en in een bredere zin, om administratief in orde te zijn. Aangezien verzoekster ouder werd en zich wou inschrijven in scholen, werd het noodzakelijk dat deze formaliteiten geregeld werden. Hiervoor vroeg ze de identiteitsdocumenten van haar vader en van haar moeder. Haar moeder vergezelde haar dan ook naar het loket van de stadsdiensten om een duplicaat van haar geboorteakte te ontvangen. Dit geboorteakte was tevens nodig om een paspoort te laten aanmaken. Het idee van het paspoort kwam van Zahra, de vriendin van verzoekster. Zij regelde de vlucht en vroeg verzoekster een paspoort te laten aanmaken. Toen verzoekster haar wens aan haar moeder uitte om een paspoort te bezitten begreep deze er het nut niet van. Vele jonge vrouwen zoals verzoekster beschikken over een paspoort om uit Djibouti te reizen. Djibouti is zodanig klein dat het veel voorkomend is dat Djiboutiaanse inwoners naar buurlanden reizen, Verzoekster vertelde haar moeder dat ze net als haar vriendinnen een paspoort wou hebben. Deze discussie vond plaats nadat verzoekster meermaals gefolterd werd en tot dood veroordeeld werd door haar familieleden. Ze kon dus niet meer ophouden met huilen. Haar moeder kon dat moeilijk aanzien en leed zelf erg onder het idee dat haar kind vermoord zou moeten worden indien de fierheid van de familie behouden wou worden. Haar moeder-instinct overwon het op de beginselen van de strenge geloofsbeginnselen van haar schoonbroer en haar echtgenoot. De moeder van verzoekster was niet in*

staat om een paspoort aan haar ter dood veroordeeld kind te weigeren, al had haar moeder nooit kunnen inbeelden dat ze zo ver zou vluchten. Verzoekster denkt dat haar moeder in gedachte had dat ze bij haar zus in Jemen zou gaan en zo eventjes terug tot adem komen om terug een normaal leven te leiden.”

2.5.1. Verzoeksters bewering dat ze een duplicaat van haar geboorteakte aanvraag met oog op een inschrijving in een school is strijdig met haar eerdere verklaringen dat *“De reden was om een paspoort aan te vragen”* (gehoorverslag CGVS, 3.11.2009, p.6). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt terecht dat verzoeksters verklaringen onverzoenbaar zijn. Verzoekster verklaarde enerzijds dat zij in december 2008 nadat zij door haar familie betrappt was, werd vastgebonden en gefolterd *“Mijn benen werden aan elkaar geketend, mijn handen werden geboid, mijn vader stak een mes in het vuur en toen het mes heet werd nam mijn nonkel het, gaf het aan mijn vader en vader plaatste het op mijn been (...) Mijn benen werden verbrand, een kip werd geslacht en het bloed werd op mijn lichaam gedruppeld, ze dachten dat ik behekst was”* (gehoorverslag CGVS, 3.11.2009, p.12). Daarna werd ze maandenlang opgesloten en gefolterd, en toen ze dan weer meer vrijheid kreeg werd ze op 14 april 2009 opnieuw betrappt, opnieuw opgesloten en werd in familiekring besloten dat ze gedood moest worden. Anderzijds verklaart verzoekster dat zij in april 2009 *“samen met mijn moeder”* een duplicaat van haar geboorteakte ging aanvragen op de gemeente, dat zij deze kreeg de volgende dag op 11 april, en daarop *“4 dagen nadat ik het geboortecertificaat kreeg vroeg ik een paspoort aan (=15.04.2009)”* en dat zij dit deed vergezeld van haar ouders aangezien *“U vroeg persoonlijk het paspoort aan? Je moet vergezeld zijn van je ouders, je moet je vingerafdrukken geven. Waarom dienden uw ouders u te vergezellen? U was toch meerderjarig? Toch moet je het akkoord hebben van je ouders, je bent nog steeds hun kind”* en dat zij *“verliet het land 17 april 2009”* (gehoorverslag CGVS, 3.11.2009, p.7). De Raad ziet bovendien niet in hoe verzoekster op 15 april 2009 samen met haar ouders een paspoort kon aanvragen terwijl ze verklaarde dat zij opgesloten was van toen ze betrappt werd op 14 april 2009, tot ze kon ontsnappen op 17 april 2009. Het is ook merkwaardig dat nadat verzoekster gehoord had dat ze gedood zou worden het verzoekster nog 2 dagen kostte om te ontsnappen, haar toelichting in dit verband *“ik kon de deur niet openen, het duurde lang om de venster te openen, ik deed het deel per deel om het raam te breken”* (gehoorverslag CGVS, 3.11.2009, p.17) kan niet overtuigen. Van iemand die vreest voor zijn leven kan immers verwacht worden er geen twee dagen over te doen om een raam open te breken.

2.5.2. Hoe dan ook het is niet ernstig te beweren dat verzoeksters ouders enerzijds haar maandenlang opsloten, folterden en besloten om haar te doden, en anderzijds haar hielpen om naar Europa te reizen. Volgens verzoekster moesten zowel haar vader als haar moeder fysisch aanwezig zijn bij haar paspoortaanvraag en dienden zij ter plaatse hun schriftelijke goedkeuring te geven en hun identiteitskaarten voor te leggen (zie CGVS-verhoor p.7). Dat verzoeksters paspoortaanvraag een kwestie was *“tussen moeder en dochter”* en *“Haar moeder kon dat moeilijk aanzien en leed zelf erg onder het idee dat haar kind vermoord zou moeten worden indien de fierheid van de familie behouden zou worden. Haar moeder-instinct overwon het op de beginselen van de strenge geloofsbeginnselen van haar schoonbroer en haar echtgenoot”* wordt door verzoekster zelf tegengesproken en vindt geen steun in het administratieve dossier. De nieuwe toevoegingen in het verzoekschrift ondergraven verder de geloofwaardigheid van de eerdere verklaringen. Verzoeksters asielrelaas wordt aldus door haar eigen verklaringen ontkracht.

2.6. Waar verzoekster aanvoert *“Nergens wordt in haar verklaringen één tegenstrijdigheid of een onverenigbare verklaring naar voor gebracht door de verwerende partij behalve het argument”* inzake *“Het laten aanmaken van een paspoort”* wijst de Raad op de interne incoherentie van verzoeksters verklaringen. De Raad merkt in dit verband ten overvloede op dat het afleggen van coherente verklaringen geenszins vanzelfsprekend leidt tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoekster argumenteert *“dat verwerende partij geen diepere vragen gesteld heeft over de manier waarop dit afhaken van het paspoort gebeurde”* en dat *“de interviewer geen specifieke vraag [stelde] over de ongeloofwaardigheid die ze in de bestreden beslissing vaststelt. Nergens, vraagt verwerende partij verzoeker uit te leggen hoe het mogelijk is dat ze tegelijkertijd haar vader vreest en hem vraagt haar te helpen om een paspoort te verkrijgen. Voor deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient het dossier van verzoekster terug naar het CGVS gestuurd te worden.”*

2.8. Verweerder merkt terecht op *“dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvV, nr. 397 van 25 juni 2007). Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen (RvS, nr. 124.415 van 20 oktober 2003; RvS, nr. 160.052 van 14 juni 2006; RvV, nr. 34.374 van 19 november 2009).”* Hoe dan ook, in zoverre verzoekster meent dat bepaalde nuttige elementen of informatie ontbreken in haar dossier kan zij ten allen tijde in de loop van haar procedure, alsook in het kader van huidig beroep, nieuwe en/of aanvullende elementen neerleggen en zelf de nuttige informatie verschaffen die het dossier naar haar mening ontbeert. De bewijslast ligt bovendien principieel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke alle nuttige elementen dient aan te voeren ter adstructie van zijn asielmotieven. De Raad stelt hoe dan ook vast dat verzoeksters asielaanvraag grondig werd onderzocht en verzoeksters bevindingen de Raad geenszins ervan weerhouden om tot een conclusie kan komen. Verzoekster beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en interpreteren van haar voorgehouden vluchtrelaas en brengt geen geloofwaardige nieuwe of bijkomende elementen aan. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekster toont geen problemen aan in Djibouti. Haar verklaringen rond haar seksuele geaardheid komen verzonnen voor, minstens is niet aannemelijk dat de familie verzoekster als lesbienne zou beschouwen omdat ze een vriendin een kus gaf (CGVS-verhoor p.9) of omdat ze met een vriendin in het park praatte (CGVS-verhoor p.16).

2.9. Verzoekster stelt dat *“De vrees voor vervolging is duidelijker breder dan het gezin van verzoekster.”* Verzoekster licht toe dat *“haar voornaamste rechtstreekse vervolgers haar familieleden zijn, en meer bepaald de mannen die aanzienlijke sheiks zijn (haar moeder zijnde maar verplicht zich bij hun opvattingen neer te leggen). Haar familie reageert op zulke manier enkel door angst van de schande dat dit nieuws kan veroorzaken. Hun angst en dus hun vervolgingsdaden zijn bijgevolg direct afhankelijk van de in Djibouti gehandhaafde opvattingen ten opzichte van holebi's. Als men de redenering verder trekt, is de homoseksualiteit op een algemene manier onleefbaar in Djibouti. In deze zin, legde verzoekster een internetartikel neer. Deze werd verworpen door tegenpartij omdat deze “louter algemene informatie” bevat. Nu verzoekster reeds haar individuele ervaringen vertelden (foltering die een lidteken nalieten) die haar na de ontdekking van haar homoseksualiteit door haar naasten overkwamen, geeft dit internetartikel weer hoe ze hoogstwaarschijnlijk behandeld zal worden eens de “algemene” bevolking het te weten zou komen.”* Verzoekster wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM.

2.9.1. Verzoekster stelt verkeerdelijk dat *“Het is de taak van verwerende partij om alle dienstige informatie op te zoeken, aangezien de bewijslast evenals op de CGVS steunt (artikel 196 Gids voor de procedure en Criteria, artikel 8.2 Richtlijn 2005/85/CE). In het administratief dossier is er nergens spoor van de situatie van holebi's in Djibouti en dit terwijl het niet betwist wordt door verwerende partij dat verzoekster degelijk lesbisch is”* nu zoals hoger wordt gesteld, de bewijslast bij verzoekster berust (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeksters verklaringen over haar seksuele oriëntatie en hoe haar familie haar lesbische geaardheid ontdekten kunnen niet overtuigen. Zo zou *“de zoon van de broer van mijn nonkel, geen nauwe verwant”* gezien hebben dat verzoekster haar vriendin een kus gaf (CGVS-verhoor p.9) en *“Toen mijn tante ons zag deden we niets, we converseerden enkel maar mijn tante dacht dat we lesbisch waren”* (CGVS-verhoor p.16). Uit dergelijke handelingen kan bezwaarlijk een lesbische geaardheid blijken, noch kan verzoekster dit hiermee aantonen. Wat betreft de nieuw aanvullende stukken waarvan de originelen ter terechtzitting worden neergelegd, met name een *“foto van Verzoekster met een ander meisje”* waarop verzoekster verliefd zou zijn *“met een tekstje aan de achterkant en hartjes ernaast”*, een *“Bewijs van inschrijving in een Holebiclub te Luik”* na het ontvangen van de bestreden beslissing en *“een uitnodiging door de voorzitter van Alliage voor een fototentoonstelling”* zijn onvoldoende om haar seksuele geaardheid aan te tonen en de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3. Nopens de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK